

1. מקוסי

2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה ולצברגר

על-ידי ב"כ עוה"ד עביר גיבראן

טל': 02-6283555 ; פקסי': 02-6276317

העותרים

נ ג ד

אלוף פיקוד דרום ואח'

על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים ירושלים

טל': 02-6466196 ; פקסי': 02-6467011

המשיביםהודעה מטעם המשיבים

לקראת הדיון הקבוע בעתירה למחר, מתכבדים המשיבים להגיש הודעה מטעמם, כדלקמן.

1. עניינה של העתירה בבקשת העותר 1 כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבים לבוא וליתן טעם מדוע לא יינתן לו לצאת מרצועת עזה לירדן - דרך גשר אלנבי או בכל דרך אחרת - לצורך קבלת טיפול רפואי.

2. עמדת המשיבים הינה כי בנסיבות העניין המיוחדות של העותר, ככל שהדברים נוגעים למשיבים, הרי שלא תהיה להם התנגדות להתיר את יציאתו למצרים דרך מעבר "כרם שלום".

על רקע המידע המודיעיני הקיים בידי גורמי הביטחון בעניינו של העותר ממנו עולה כי העותר מעורב במעילות בתחום אמצעי הלחימה, הרי שבנסיבות העניין, ועל רקע הסיכון הטמון במעברו החופשי דרך ישראל, לא ניתן להיעתר לבקשתו להיכנס לישראל ולעבור דרכה לגשר אלנבי ומשם לירדן.

3. עמדה זו נשענת, בין היתר, על אשר נמסר מן הפרקליטות הצבאית, היינו כי ככל שהדבר תלוי במשיבים, מעבר "כרם שלום" עתיד להיפתח בימים הקרובים, אלא אם יחול שינוי מהותי בנסיבות, ולפיכך העותר יוכל לצאת דרכו.

כפי שהודיעה המדינה בעבר (במסגרת כי בג"ץ 9522/07 עמותת רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל בעזה), החלטה זו על פתיחת מעבר כרם שלום, התקבלה על-ידי הדרג המדיני וגורמי הצבא, והיא כפופה למצב הביטחוני.

בהקשר זה יובהר, כי אמש בשעות אחה"צ אף נמסר לבי"כ העותרים טלפונית כי העותר יוכל לעבור היום (יום ד') דרך מעבר "כרם שלום", שכן הצד הישראלי היה ערוך ומוכן לאפשר מעבר זה.

ברם, מטעמים שאינם כרוכים בצד הישראלי, לא התאפשר בסופו של יום המעבר. מדובר בסוגיה רגישה, והמשיבים יוכלו להרחיב בעניינה במעמד צד אחד. מכל מקום, מגורמי הצבא נמסר, כי המגעים לאפשר את פתיחת המעבר נמשכים, והם תקווה כי ניתן יהיה לפותחו עד אמצע השבוע הבא (וזאת בין היתר בעקבות החלטת הדרג המדיני הבכיר מיום 22.11.07 לנקוט מתווה כלפי יו"ר הרשות הפלסטינית אבו מאזן, ובין היתר לאפשר את יציאתם, בנסיבות מסוימות, של תושבי רצועת עזה לחו"ל, בכפוף לאבחון ובידוק פרטי של גורמי הביטחון, כפי שנמסר בתגובת המדינה בבג"צ 8861/07 חאלד מדלל ואח' נ' שר הבטחון ואח').

מגורמי הצבא נמסר, כי העותר משתייך לקבוצת חולים, שככל שהדבר תלוי במשיבים, הינם מבין הראשונים לצאת דרך מעבר כרם שלום מייד עם היפתחו.

על רקע כלל הנסיבות האמורות, ובכלל זה, המידע המודיעיני הקיים בעניינו של העותר וההיתכנות לפתיחת המעבר במועד קרוב, עמדת המשיבים הינה כי בעת הזאת לא ניתן לאפשר את מעבר העותר דרך ישראל, וכי ניתן יהיה להתיר מעברו דרך "כרם שלום" מייד כשהדבר יתאפשר.

המידע המודיעיני בעניינו של העותר יוצג בפני בית המשפט הנכבד, בהסכמת העותרים, במעמד צד אחד.

4. על רקע כל האמור לעיל, עמדת המשיבים הינה דין העתירה דנן להידחות על הסף בהיעדר עילה שכן לעותר, ככל תושב רצועת עזה, אין כל זכות שבדין להיכנס לישראל.

למעלה מן הצורך, יטענו המשיבים, כי דין העתירה להידחות אף לגופה, שכן גורמי הביטחון מתנגדים לכניסתו של העותר לישראל, כפי שיפורט להלן.

עמדת המשיבים תפורט להלן.

עמדת המשיבים

דחיית העתירה על-הסף מכיוון שלעותר אין כל זכות להיכנס לישראל

5. נקודת המוצא לענייננו היא, כי לעותר – שהינו פלסטיני תושבי רצועת עזה – אין כל זכות שבדין להיכנס לישראל.

18. בשל המצב הביטחוני המיוחד מאז השתלטות החמאס על רצועת עזה, מוגבלת כיום הכניסה לישראל דרך מעבר ארז, ככלל, למקרים הומניטאריים, ובהם מעבר מקרים רפואיים דחופים מצילי חיים, מעבר עובדי ארגונים בינלאומיים, מעבר בני זוג ישראלים מ"משפחות חצויות" (כשבן הזוג השני מתגורר ברצועה), מעבר עיתונאים זרים במספר מצומצם, מעבר סוחרים בכירים בודדים אשר כלכלת עזה תלויה בהם – וגם זאת בכפוף לשיקול דעתה של מדינת ישראל, שנאמור לא מוטלת עליה כל חובה בעניין זה. שיקול מרכזי המנחה את המשיבים בעניין זה, הינו השיקול הביטחוני והסיכון הנשקף מהותרת כניסתו של פלוני לישראל.

19. המשיבים יטענו כי די בדברים האמורים כדי להצדיק את דחיית העתירה על הסף, בהיעדר עילה. העותר נעדר כל זכות שבדין להיכנס לישראל, בין שקיימים טעמים ביטחוניים קונקרטיים בעניינו, ובין אם לאו. ממילא, אין כל בסיס לדרישה להורות למדינה לאפשר את כניסתו לתחומה.

לעניין זה, נבקש להפנות את בית המשפט הנכבד לדברים שנאמרו לאחרונה בבג"ץ 5429/07 רופאים לזכויות אדם נ' שר הביטחון, תק-על 2007(2) 5055 (2007), כדלקמן:

"... לטענת המשיבים יש לזכור כי – כאמור מעלה – כל פתיחה של מעבר ארז כרוכה בסכנה לחיי החיילים והאזרחים הישראליים, ואירע לאחרונה מקרה – למשל – שבו נשים פלסטינאיות בהריון שאמורות היו לעבור על יסוד הומניטארי, היו בעצם מחבלות מתאבדות. על כן יש לצמצם את פתיחת השער רק להכרחי, כדי שלא ייווצר מצב שאדם חולה פלוני יפעל בצורת "תמות נפשי עם..."

...
אולם, מנגד, לא אנו - וגם לא העותרים - עומדים במעבר ארז וחשופים לסכנות הטרור בכל פתיחה שלו, ועל כן לא יחא זה הוגן ומן המידה כי נחשוף במחי עט את חיילי צה"ל והאזרחים במעבר לפתיחתו מעל להכרחי, וזו הטענה בהקשר זה..." [ההדגשה הוספה]

20. הנה כי כן, לתושבי רצועת עזה אין כל זכות קנויה להיכנס לישראל – כך קבע בית המשפט הנכבד פעם אחר פעם, גם בהקשרים רפואיים. יחד עם זאת, מדינת ישראל, איפשרה ומאפשרת, על-פי שיקול דעתה, כניסתם לישראל של חולים במצב חירום רפואי, ולעתים אף מאפשרת כניסתם לתחומה של חולים שמצבם הרפואי הוא בדרגת חומרה פחותה מ"מצב חירום רפואי". מדינת ישראל עושה זאת לא כעניין שבחובה – שכן חובה כאמור איננה קיימת – אלא כעניין שבמדיניות, מטעמים הומניטאריים גרידא ועל-פי שיקול דעתה הרחב.

למדיניות זו ישנם סייגים שונים, ובראשם הסייג הביטחוני. כאמור, מדובר במדיניות שמוסיפה להתקיים אף בימים אלה של הידרדרות חמורה במצב הביטחוני כאשר רצועת עזה הוכרזה על-ידי הקבינט המדיני-ביטחוני כיישות עוינת, ולמעשה כטריטוריה הדומה למדינת אויב. בימים קשים אלה גדלה חשיבותו של השיקול הביטחוני, שכן הסכנה הנשקפת מכניסתם של תושבי הרצועה לישראל גדלה בשים לב למוטיבציה המוגברת של

מדיניות ישראל כלפי הרשות הפלסטינית עם הקמת ממשלת החמאס

מ ח ל י ט י ם (פה אחד):

בעקבות הבחירות ברשות הפלסטינית, שלאחריהן הושבעה ממשלת החמאס ב-25 במארס 2006, ממשלה שאינה מכירה בקיומה של מדינת ישראל ובהסכמים שנחתמו עימה ושלא מתנערת מדרך הטרור:

1. הרשות הפלסטינית הינה רשות טרור העוינת את ישראל.
2. מדינת ישראל, על כל גורמי הממשל שלה, לא תקיים קשרים עם הרשות הפלסטינית וגורמי השלטון שלה.
3. הרשות הפלסטינית היא רשות אחת ולפיכך לא תהיה התייחסות אחרת ליו"ר הרשות הפלסטינית או למשרד הנשיאות. עם זאת, לא תהיה פסילה אישית של יו"ר הרשות הפלסטינית.
4. גורמים זרים שיבקרו באזור ויפגשו עם גורמי החמאס לא יתקבלו, באותו ביקור, לפגישות עם גורמים ישראלים.
5. ישראל, יחד עם הקהילה הבינלאומית, תתאם את דרכי הסיוע ההומניטרי הניתן לאוכלוסייה הפלסטינית, שלא דרך מנגנוני השלטון.
6. בכפוף לשיקולי הביטחון, המעברים מישראל לרצועת עזה יישארו פתוחים כדי לאפשר כניסת הסיוע ההומניטרי לרצועת עזה."

15. על אף יציאת כוחות צה"ל מאזור חבל עזה, וסיום הממשל הצבאי באזור, ממשיכים ארגוני הטרור כל העת לבצע פעולות טרור נגד מדינת ישראל, ונגד אזרחיה ותושביה, מתוך שטח רצועת עזה, ובכלל זה ירי רציף ומתמשך של טילים ופצצות מרגמה לעבר מדינת ישראל ופיגועים וניסיונות פיגוע המכוונים כנגד אזרחים וחילי צה"ל במעברים שבין רצועת עזה לישראל, לאורך גדר המערכת ובשטח מדינת ישראל. מעשי טרור אלה מהווים המשך ישיר לפעילות ארגוני הטרור נגד מדינת ישראל ותושביה, אשר למולה מנהלת ישראל לחימה מזוינת מכוח זכותה להגנה עצמית מזה למעלה משבע שנים.
16. לפני מספר חודשים השתלט ארגון החמאס באופן אלים על רצועת עזה כולה, וכיום הוא שולט באופן אפקטיבי הן בשטח רצועת עזה והן במעברים שבין ישראל לרצועת עזה, בצידם הפלסטיני.
17. מדינת ישראל, מתוקף זכותה המלאה להגנה עצמית, פעלה בעבר ופועלת גם כיום על מנת להגן על יישוביה, אזרחיה ותושביה מפני פעולותיהם הנפשעות של ארגוני הטרור. בכלל זאת, פועלת מדינת ישראל על-מנת לסכל את כוונות ארגוני הטרור לביצוע פיגועי ירי ופיגועים במעברים שבין רצועת עזה לבין שטחה הריבוני של מדינת ישראל.

זאת ועוד: לעניין כניסתם לישראל של פלסטינים לצורך טיפול רפואי קבע בית משפט נכבד זה במפורש, כי לתושבי הרשות הפלסטינית אין כל זכות קנויה להיכנס לישראל לצורך טיפול רפואי, כדלקמן:

"כפי שצוין ובצדק, אין לעותר 2 זכות קנויה להיכנס לישראל. כידוע, בהתאם להסכם הביניים האחריות על תחום הבריאות באזור הועברה לידי הרשות הפלסטינית."

בג"ץ 4920/06 **רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש** (טרם פורסם; ניתן ביום 25.6.06). דברים אלה נכונים שבעתיים בעניינם של תושבי רצועת עזה בעת הנוכחית.

12. מהאמור לעיל עולה בבירור כי לעותר אין כל זכות שבדין, קל וחומר זכות מוקנית כלשהי לקבלת היתר כניסה לישראל, זאת היות שמלכתחילה אין לתושבי רצועת עזה כל זכות להיכנס לישראל, ולכל היותר מדובר באי הענקת **פריבילגיה בלבד**. מדינת ישראל אינה חייבת ליטול כל סיכונים בהתרת כניסה לישראל, של זרים בכלל ושל תושבי רצועת עזה בפרט, ולא מוטל עליה כל נטל הוכחה בהקשר זה.

הישות העוינת השולטת ברצועת עזה

13. נדבך נוסף הנוגע לכניסתם של תושבי רצועת עזה לישראל הינו השתלטות החמאס על רצועת עזה והפיכתה לטריטוריה טרוריסטית העוינת לישראל.

ביום 25.3.06 הושבעה ממשלת החמאס (בהמשך לבחירות שנערכו ברשות הפלסטינית ביום 25.1.06), ולפיכך, החל מאותו היום, עברה השליטה ברצועת עזה לידי ארגון טרור, אשר חרת על דגלו את השמדתה של מדינת ישראל. לא למותר גם יהיה להוסיף, שהחמאס במהלך מערכת הבחירות שלו, התנגד לקשרים עם ישראל וליחסים נורמאליים איתה. חרף זאת, זכה החמאס לניצחון סוחף ברצועת עזה. ממשלת החמאס אינה מכירה במדינת ישראל ובהסכמים שנחתמו עימה על-ידי הצד הפלסטיני. ממשלה זו, כמובן, גם אינה פועלת נגד הטרור אלא מעודדת אותו במישרין ובעקיפין.

14. ביום 11.4.06, בעקבות השבעת ממשלת החמאס, קיבלה הממשלה החלטה נוספת, מס' 4780, שעניינה "מדיניות ישראל כלפי הרשות הפלסטינית עם הקמת ממשלת החמאס".

החלטת ממשלה מס' 4780 קובעת כדלקמן:

המבקש להפוך לתושב או אזרח. הגבלות אלו נועדו לשמור על התרבות המיוחדת של תושבי המדינה, על הזהות, על המכנה המשותף המאחד אותם והמייחד אותם, על האינטרסים הכלכליים שלהם ועל הסדר והמוסר הציבוריים. הגבלות אלו נחלקות לשניים, להגבלות על הכניסה לישראל ולהגבלות על ההתאזרחות ועל ההשתקעות במדינה. לגבי ההגבלות על הכניסה למדינה, כל מדינה שומרת לעצמה את הכח המוחלט לשלוט על זרם הנכנסים אליה.
[ההדגשה הוספה]

ראו גם פסק הדין בבג"ץ 7277/94 פלוני נ' המושל הצבאי לחבל עזה, תק-על 95(2), 889, שם עתרו תושבים מרצועת עזה בבקשה לקבלת היתר יציאה לישראל, ובו נקבע כדלקמן:

"לאיש מן העותרים אין זכות קנויה להיכנס לישראל כדי לעבוד בה. ההחלטה אם להתיר כניסתם לישראל, לצרכי עבודה או לצורך אחר כלשהו, נתונה לשיקול דעתו של המשיב..."
[ההדגשה הוספה]

השוו גם: בג"ץ 7475/05 כעבאנה נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית תק-על 2005(3) 2662.

10. בעניין זה ראו גם את פסק דינו של בית המשפט הנכבד מיום 23.11.06, בג"ץ 9135/06 עיצאם שאפי נ' אלוף פיקוד מרכז (טרם פורסם), בו חזר בית המשפט הנכבד על פסקי-דין קודמים, בקובעו כדלקמן:

"נקודת המוצא היא כי אין לעותר כל זכות שבדין להיכנס לתחומי מדינת ישראל, בין אם לצורכי עבודתו ובין אם לצורך אחר. מתן האפשרות להיכנס ארצה למי שאיננו תושב או אזרח מסור לשיקול דעתה הבלעדי של מדינת ישראל כחלק מריבונותה. הלכה זו נקבעה בשורה ארוכה של פסקי דין והיא בבחינת מושכלת יסוד."
[ההדגשה הוספה]

כן ראו: בג"ץ 11809/05 עומר אלסיד נ' היועץ המשפטי לממשלה תק-על 2006(1), 2314; בג"ץ 2875/06 כואזבה נ' שר הביטחון (טרם פורסם); בג"ץ 4283/06 אוסטה נ' מדינת ישראל – משרד הביטחון (טרם פורסם); בג"ץ 11764/05 קרעאן נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית תק-על 2006(1), 2040; בג"ץ 5108/05 עודה נ' משטרת ישראל תק-על 2005(3), 3546; בג"ץ 2475/06 פלוני נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית (טרם פורסם).

11. נזכיר, במאמר מוסגר, כי לפי הסכם הביניים הישראלי-פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (להלן – הסכם הביניים), אשר נחתם בין מדינת ישראל לבין אש"ף, האחריות בתחום הבריאות באזור הועברה לידי הרשות הפלסטינית. בנסיבות אלו, למשיבים אין כל אחריות ישירה למצב מערכת הבריאות באזור. על אחת כמה וכמה הדברים נכונים לגבי רצועת עזה, שאיננה נתונה עוד לשליטה ישראלית ודיני התפיסה הלוחמתית אינם חלים עוד בתחומה, ומקל וחומר שדברים אלה יפים כאשר רצועת עזה היא כיום ישות עוינת הנתונה לשליטתו של ארגון טרור המנהל לחימה בלתי פוסקת נגד אזרחי ישראל ותושביה.

6. לאחר יישום תוכנית ההתנתקות וסיום הממשל הצבאי ברצועת עזה ביום 12.9.2005, הסמכות להתיר את הכניסה מרצועת עזה לישראל נתונה בידי שר הפנים, מכוח חוק הכניסה לישראל, התשי"ב – 1952, או מי שהוסמך על-ידו בהתאם לצו הכניסה לישראל (פטור תושבי רצועת עזה)(הוראת שעה), התשס"ה – 2005.

7. החל מיום 12.9.2005, בשעה 24:00, הסתיים הממשל הצבאי של צה"ל בשטח רצועת עזה, ואיתו הסתיימה גם התפיסה הלוחמתית של צה"ל את רצועת עזה, על כל המשתמע מכך מבחינה מדינית, ביטחונית ומשפטית.

החל ממועד תום הממשל הצבאי בחבל עזה, צה"ל אינו מפעיל עוד סמכויות ממשל צבאי ברצועת עזה, ובכלל זה סמכויות מכוח תחיקת הביטחון. ממועד זה, מלוא הסמכויות השלטוניות בכל שטחי הרצועה מסורות לרשות הפלסטינית.

8. בית המשפט הנכבד קבע לא אחת בעבר, כי זכותה הריבונית של המדינה לקבוע מי ייכנס בשעריה, וכי היקף שיקול הדעת הנתון לרשויות בעניין זה הוא רחב ביותר.

עמדה זו של בית המשפט עוברת כחוט השני בפסיקותיו בעבר הרחוק והקרוב (וראו, למשל, לעניין זה: בג"ץ 482/71 קלרק נ' שר הפנים, פ"ד כז(1), 113; בג"ץ 9723/01 לוי נ' שירות התעסוקה, פ"ד נז(2), 87).

לעניין זה נבקש להבהיר, כי עמדתו של בית המשפט הנכבד אף עולה בקנה אחד עם המשפט הבינלאומי, כמו גם עם המשפט הנוהג במדינות העולם, לפיו כל מדינה שומרת לעצמה זכות מוחלטת לקבוע אילו זרים ייכנסו אליה, וככלל, אין היא חייבת לנמק בפני אדם זר מדוע היא מסרבת להתיר את כניסתו לתחומה.

9. כידוע, סמכותו של שר הפנים ליתן רישיונות על פי חוק הכניסה לישראל, פורשה בבית משפט זה כסמכות בעלת שיקול דעת רחב ביותר, וכך נאמר בבג"ץ 431/89 קנדל ריצ'רד ואח' נ' שר הפנים, פ"ד מו(4) 505 בעמ' 520:

"על פי סעיף ז(ב) לחוק הכניסה לישראל "מי שאיננו אזרח ישראלי או בעל אשרת עולה או תעודת עולה, תהיה ישיבתו בישראל על פי רשיון ישיבה לפי חוק זה". הסמכות למתן רשיון כזה ושיקול הדעת בה מסורים לשר הפנים, המשיב. החוק והתקנות שהותקנו מכוחו... אינם מגדירים את הקריטריונים להענקת רשיון כזה. למשיב נתון שיקול דעת רחב בנושא, והוא אינו חייב לנמק את החלטתו."
[ההדגשה הוספה]

לעניין הטלת הגבלות על כניסת הזרים לישראל, נאמר בבג"ץ 1031/93 אליאן (חיה) פסרו (גולדשטיין), פ"ד מט(4) 661 בעמ' 705:

"משמעות ציבורית זו הביאה לכך שכל מדינה מטילה הגבלות על כניסתם של זרים אליה והגבלות נוספות על

ארגוני הטרור להוציא לפועל פיגועים ולהעתיק את זירת הלחימה העזתית גם לשטחי וייש. מדינת ישראל איננה מוכנה לסכן את חיי תושביה ואזרחיה באמצעות מתן היתרי כניסה לישראל למי שנשקפת ממנו סכנה ביטחונית ממשית לביטחון המדינה ולשלום תושביה. כאמור בציטוט דלעיל מתוך פסק הדין בבג"ץ 5429/07, גורמי הטרור אינם מהססים לעשות שימוש ב"תיעוד רפואי", בין אם הוא תיעוד אותנטי ובין אם לאו, על-מנת לנסות ולהחדיר מפגעים לישראל ולכל הפחות לקרבם למעברים בהם שוהים חיילי צה"ל. לעתים מדובר במפגעים של ממש ולעתים מדובר באנשים שתפקידם להעביר מסרים, כסף, מידע חבלני וכיו"ב לטרוריסטים באיו"ש.

21. בנסיבות אלה, כאשר לצד היעדר החובה לאפשר כניסת תושבי עזה לישראל קיים סיכון ביטחוני מוגבר מצד תושבי רצועת עזה (השוו: בג"ץ 11120/05 חמדאן נ' אלוף פיקוד הדרום (טרם פורסם; ניתן ביום 7.8.07)), יש לנקוט משנה זהירות בבחינת בקשותיהם של העותרים להיכנס לישראל, הן מהטעמים שציין בית המשפט הנכבד בדחותו את העתירה בבג"ץ 5429/07 והן מטעמים נוספים. בעניין זה נרחיב להלן בפרק שעניינו דחיית העתירה לגופה.

דחיית העתירה על בסיס התנגדותם הפרטנית של גורמי הביטחון לכניסתו של העותר לישראל

22. המשיבים יטענו כי דין העתירה להידחות אף בשל התנגדותם הפרטנית של גורמי הביטחון לכניסתו של העותר לישראל. בידי המשיבים מידע מודיעיני, המצביע על כך שכניסתו של העותר לישראל עלולה לסכן את שלום הציבור ואת ביטחון המדינה, שכן העותר מעורב בפעילות בתחום אמצעי הלחימה. החומר המודיעיני העומד בבסיס ההתנגדות הפרטנית יוצג, במידת הצורך, לבית המשפט הנכבד במעמד צד אחד.

כאמור ברישא של הדברים, מהפרקליטות הצבאית נמסר כי מתאם הפעולות בשטחים הודיע, בתיאום עם הדרג המדיני, כי ככל שהדבר תלוי במשיבים, בקרוב יחל לפעול במעבר כרם שלום מנגנון שיאפשר יציאתם של תושבי רצועת עזה, ובכלל זה כאלה, המבקשים לצאת מהרצועה מטעמים הומניטאריים, בדגש על חולים במצב קשה. כאמור, הצד הישראלי היה ערוך לאפשר את מעברו של העותר עוד היום, אך מטעמים שאינם תלויים במשיבים הדבר לא יצא אל הפועל. על-פי הנמסר, התיאום מול כלל הגורמים אשר יאפשר את פתיחתו של מעבר כרם שלום עתיד להסתיים בימים הקרובים, והצפי הינו כי המעבר יפתח באמצע השבוע הבא.

23. סוף דבר, על בסיס כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה:

איתן רביד
עוזר לפרקליט המדינה